

■■■ Versek? ■

■■■

■

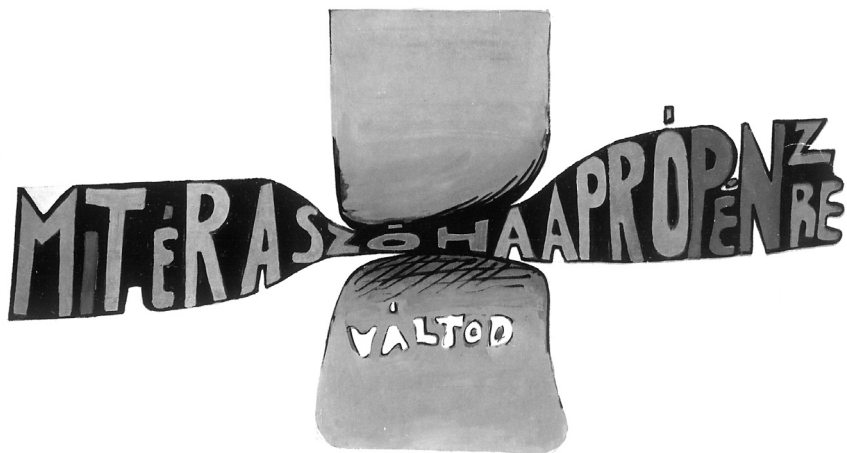

*Én nem írok verset,
meg antiverset se, csak
szövegkísérleteket írok.*

1980. január 17.

■ ■ ■

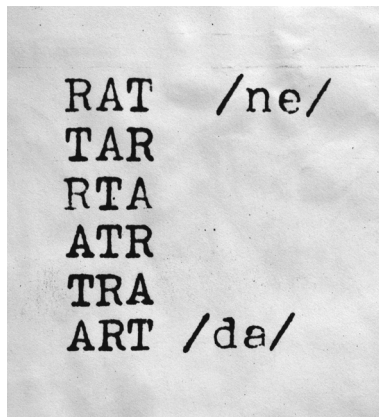

Fehér F.; illusztráció (1959)

MIT ÉR A SZÓ, HA ... (KÉPVERS)

Megjelent a *Képköltemény* című kiadványban (Újvidék, 1970, Forum Könyvkiadó)

■ ■ ■

RAT-ART

(1982)

Hedves Balint udvöölöd a müvéreket
 sudom te sokat találtorol vell segited
 fejödésésem mond meg neki
 életem végéig jóska

Hedves Balint udvöölöd a müvéreket
 sudom te sokat találtorol vell is
 segited én is segitem fogom életem végéig jóska
 meg neki

SZOMBATHYNAK

ARC POETICA

szem – savószín
orr – kanyarral
száj – málé
fül – hi-fi (sztereo)
ismertetőjel: nincs
haj – haj

minden a helyén:
fül helyén
szem
szem helyén fül
áll helyén
orr
orr helyén
száj
Guernica
zűrzavar
az arcon

1980

TALÁLKOZHATNÁL-E

*Találkozhatnál-e
valaha is
emberekkel
ha mindenki
veled együtt
díszlépésben
előreszegezett
reflektorokkal
a sorokat betartva
haladna
testmagasságához
szabott társaságban
találkozhatnál-e
valaha is
emberekkel
önmagaddal*

ÜZLETI LÁTOGATÁS DOKTORÉKNÁL

Ajtóban: háromdimenziós vándordiploma
 néhány fanyar szögletes bonton csinálta szó
 körítve időzített pléhmosollyal
 borbély előzékenységgel
 megnyitott ajtón át
 parkettacsillogás
 vándorveszej
 kiherélt templomszag
 légymentes vákuumban
 felakasztott művészet:
 hasmetszett Hangyák³⁵ lógnak
 pedánsan szanaszét
 tiszta rothadásukban
 szégyenkeznek a légkörben
 melybe némi életízt
 izzadsággal hoztam be
 nincs itt csodálni való
 végtére is
 Hangyát személyesen ismerte
 már Goya³⁶ is
 ismét ajtónyikorgás
 pléhmosoly
 udvarias kitessékelés
 mintha csak a „kincstár”
 bemutatása lett volna
 a cél

35 Hangya András (1912–1988) szabadkai festőművész.

36 Francisco José de Goya y Lucientes (1746–1828) spanyol festőművész.

*a kóstolgatás már tilos:
receptre vásárolt művészet
receptre adagolandó
minden vasárnap és ünnepnap
evés előtt egy kávéskanállal
tökéletes műtét – gondoltam
jó hogy csupán a vásznakat
ejtették rabul
valaki mögöttem kiszól az ajtón:
jöhet a következő páciens*

ÉLETKONZERV

Kilöttyentem magam
magom
egy tányérra
aztán gondosan
mélyhűtőbe helyezem
és máris időtlenedtem
az elektronika
tartósítószerében
hiszen halálom után
akár száz évre is
gyerekelem születhet
nekem
a halhatatlan halottnak
egy ma még csak
magjában létező
de valószínűleg
csinos karcsú derekú
feleségtől
ajánlatos egy videoszalagot
is mellékelni a hűtőbe
így vizuálisan technikolorban
találkozunk majdan
azon a szép nászéjszakán
égnek áll majd minden csontom
és a legfrissebb nejem haja szála
százhatvanhatodik születésnapomon
száz évvel halhatatlanságom után

A SZEMÜVEG

*Utálom a szemüveget,
mert bárhogyan nyúlok
hozzá a fejemen,
bárhogyan nézek ki
mögüle, mindig
mások gesztusára
ismerek benne.*

F. M.-NEK TISZTELETTEL

I.

mezítelenül
háztalan
hazátlan
csigaként
mélyhűtött
fűszálak között
mászva
immár
nem keresem
az éjszakák
rejtett titkait

II.

a sötétben
itt-ott
felvillan
síkos
tétova utam
hogy ne kövessetek

III.

csillagokról
nem is álmodom
alva élek
teljes napfogyatkozásban
térképet rajzolok
összeviszsa járva
fénynek nem mutakozom
bolond is lennék

1983. február 1.

MÓRINAK

*húzod a csíkot
idegesen ellenőrizhetetlenül
önfeledten összevissza
mintha a vonalak labirintusában
eltéveszthetnéd
önszimatóló nyomod
megszökhetnél önmagadtól
önmagadra találhatnál
vagy ujjaid foszlottak
végtelen vonallá
s gubancolódtak össze
a világ körül
villámok folyók jelül a térképen
szétcsupált drótharisnya
amelyből még kibújhat a világ
ne tépelődj ülj le
fenekedre szépen nyugodtan
hogy szimmetrikusan
hasítson ketté
a fekete megváltás
netán összekuszált
görcsös vonalaid
rövidzárlatában
kívánsz elégni
egyre megy
ezért van igazad*

ÖRDÖGMALMON ZAJLIK ÉLETÜNK

*Körhintáról beszélgetek a nézőkkel,
de minden kiejtett szó más embert érint.
Darabos szavaimat csak én értem.
Kinek beszélek tulajdonképpen?
Az emberek előttem vízszintesen
összeolvadt/elnyúlt színsávok,
szavaim ugyanilyen
deformált, szirénahangvonallá alakult
barázdák
a homlokodon,
értelmetlenül bámulják
tátogó számat.
Nem hallják, nézik
gitárhúrrá nyúlt,
élesztőt vágó,
életbe hasító hangomat.
Ördögmalmon zajlik
életünk.*

A BAJ

*így falhoz állítva
hátról kérdezitek
ki mellett vagyok
de hiszen
ilyenkor az ember
nem lehet őszinte
kiűztetek
házamból és
most
idegenként
zuhanok
vízszintesre
simára
fehérre
idegenek nem
értik egymást
mi értjük
s ez a baj*

DAC

*Köpetem halál
markában
légyszarnyi
parázs*

REMÉNYTELENÜL

*Behegedt fenekű
szirének csalogatnak
se-vese*

*homokos játékra,
paripám a vessző,
homokot okádik.*

*A szétszórt szemekből
kvarcgyerek lát
kristály napvilágot.*

*Szerencsére
aszály van:
száraz földből
nem kél a mag.*

DRÁGAKŐ

*(Drága)kőlelőhelyre
bukkantak bennem
úgy vesetájt
lám öregségére
gyöngyagylóvá
„nemesedik” az ember*

ÖREGSÉGEMRE

Öregségemre most már tudom,
miért nem vagyok vérbeli alkotó.

Hosszú, kínos önvallatás után
elárultam magamnak
önmagamat.

A rejtély egyszerű: tériszonyom van.
Sohasem mertem igazán beledobni
magam a semmibe;
a feneketlen, fekete semmibe.
Pedig tudtam,
hogy ott színes, tarka csodák
várnak rám.

Nincs belenyugvás:
titokban újra meg újra kikúszom
értelmem jeges ugródeszkáján,
a biztonság kedvéért hasra fekve, ki a deszka végére.

De valahányszor ott maradok
begörcsölve, odafagyva a fosznira,
néha már úgy érzem,
nem is az ugrás a művészet,
az oda-vissza kínlódás
a deszkán. Ez az élet, ezt kéne
megénekelni.

Közben vásárfiára gyűjtögetek,
csokoládéházra, mézeskalácsra,
hogy meglepjem vele utódaimat.
De titokban még mindig várom az alkalmat,
hogy pofájába vágjak egyszer a semminek:
kieresszem a belét, ígyak a vérből.
Bátorságot az ugráshoz most már
majd az öregség ad.
Úgyszincs már mentenivalóm:
mindegy, melyikünk kerül ki győztesként:
én vagy a halál.

HAIKULIK

ősz 1.

*fácán röppen
fegyver dörren
földre zuhan a vadász*

ősz 2.

*levelek
és fejek
hullanak*

ősz 3.

*szőrös varjak
ima helyett
vért bugyognak*

hajnal

*hasad a beton
hasad a test
hasad a tudat*

tájkép

*zöldellő aknamezőn
vérbe fagyott
bádokkrisztus*

menü

*aknamezei
nyúlsült
szilánkkörítéssel*

CÍM NÉLKÜL

*a szeméttelpet pirosra
sült emberalkatrészek
tarkítják*

*Ezekén az éjszakákon Csantavérig hallatszott az ágyúdörgés
Baranyából.*

1991. november

FEKETE

*a színek hiánya
a hiány színe
a színek távolléte
a távollét színe
nem létező szín
létező gyász*

NAPONTA

*naponta lejárók a pincébe
fűteni a központiba
naponta mert elmúlt a nyár
és csak most jut eszembe
sok év és néhány temetés után
hogy ott lent az alagsorban
egy szinten vagyok
a halottakkal*

1992 telén

PÉNZTELENÜL, TISZTÁN

*Fiaim,
az én életem véges
(vélt bánatotok viszonyában).
Hátralévő részét
jó volna valahogy
hasznosan kitölteni:
pénztelenül, tisztán,
mindannyiunk
örömére.*

1991. január 10.

*A nyugdíjaztatás ünnepe: főpróba a ravatal előtt.
A nyugdíjba vonulókat mindig szánalommal néztem, és azt
gondoltam, hogy én soha nem fogok abba a hibába esni,
hogy megöregszem.
És lám: elhibáztam.*

1991

*A legnagyobb ellentét az élet és a halál ellentéte.
A ravatalon fekvő halott és a ráhelyezett művirág.
Talán ez az egyetlen hely, ahol a művirág használata nem giccs.
Mindkettő: a halott is, a művirág is az élet negatív kópiája.
Egyetlen hely, ahol az ember a virágillattól undorodik.*

1978. július 17.

*Olyan értelmét vesztett világ ez, amelyben nincs, aki elmondjon,
de nincs is kinek elmondania semmit.
Kinek és minek? Olyan kettősség ez, mint amikor az ember
a saját ravatala előtt saját magát búcsúztatja:
kimondom, hogy meghaltam, tehát élek.*

